

ШКІЛКА

№ 7
25 грудня
2002 року

Шкілка (сад.) – розсадник для сіянців дичок, які підлягають щепленню, тобто окультуренню.

ТИЖДЕНЬ ФАКУЛЬТЕТУ В ОСОБАХ ТА ПОДІЯХ

День другий

Саме у вівторок ми святкували день математики, у який всі бажаючі стали учасниками олімпіади з цієї дисципліни та відвідувачами чудової виставки витинанок, виготовлених руками наших студентів.

День третій

У порівнянні з двома попередніми днями на факультеті спостерігається відносно затишшя. І це не дивно, адже всі готуються до дня четвертого.

День четвертий

У актовому залі центрального корпусу відбувся концерт, присвячений урочистій миті для кожного з першокурсників, однією зі спеціальностей яких є практична психологія, а саме: психіатрія. У ньому брали участь студенти та викладачі, ведучим якого був відомий на весь Житомир і не тільки Володимир Шинкарук, який своєю творчістю протягом всього концерту піднімав настрій всім присутнім.

Як завжди майстерним та неповторним був виступ ансамблю "Юність".

Незрівнянними також були наші КВНщики, які напрочуд влучно відтворили на сцені життя рідного деканату, а особливо нереальну зустріч двох деканів: діючого О.Л. Музики та його попередника В.Д. Усатого.

І знову багато оплесків отримав вищезгаданий Вадим Кибчук, який переробив відому всім пісню "Владимирский централ" на мелодію пісні "Есмеральда", а також однакові Опанасюки, які вдало зіграли Девіда Коперфільда.

Спочатку була кава, та не у нас. Все починалося так:

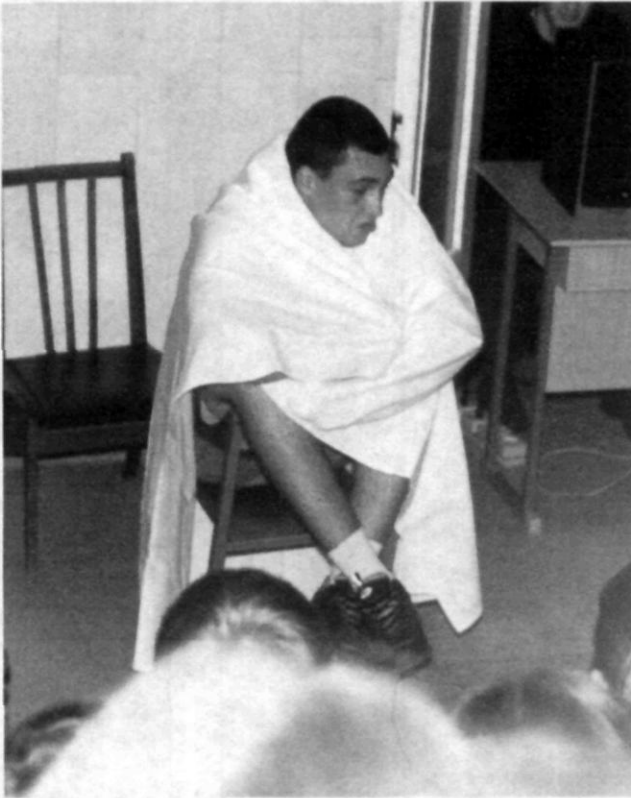
День перший

Очевидно радіти життю тихо ми не вміємо. На сходинах, що ведуть до "кафедри музики" зібрався галасливий натовп. Саме тут відбулося "Караоке в коридорі", в якому брали участь всі бажаючі, але переважно дівчата. Вони на високому рівні проявили свої здібності у виконанні творів з репертуару таких співаків як Наталя Могилевська, Крістіна Орбакайте, Алсу та інші. Та публіка віддала перевагу одному, єдиному та неповторному, другокурснику нашого факультету Вадиму Кибчуку (він же Басік), який виконав пісню "Есмеральда". Саме він отримав найбільше оплесків та апетитну курку, на яку поклали око більшість голодних студентів. Інші учасники отримали яйця та книги про історію виникнення, становлення та розвитку нашого університету.

Саме так все і відбувалося.

А далі настав...

(Продовження. Початок на стор. 1)

А наприкінці вечора настала мить, заради якої всі першокурсники, майбутні психологи, і зібралися. Зигмунд Фройд, у якого на деякий час перевтілювався Андрій Упир, посвятив їх у практичні психологи, взявши з них клятву відданості "найпрекраснішій з наук". На знак цього студентами був виконаний гімн психології та урочисто вручені значки практичного психолога

І все це було організовано для нас, за що хотілося б висловити величезну подяку Тетяні Миколаївні Майстренко.

Але й на цьому все не скінчилося...

День п'ятий

Останній день свята. Саме у п'ятницю відбувся гала-концерт, до якого студенти поставилися занадто легко, адже найголовніший з концертів тижня відвідала дуже невелика кількість студентів.

Замість висновку...

Відтепер гасло: "нехай краще совість лусне, ніж сечовий міхур" не актуальна на нашому факультеті, адже відкрилися два пункти прямого зв'язку з природою. Відвести душу на шостому поверсі відтепер можуть дівчата, а на восьмому - хлопці.

І НЕХАЙ ВЕСЬ СВІТ ЗАЧЕКАЄ!!!

Отже, так минув ще один тиждень веселого студентського життя.

ТЕТЯНА ЦИМБАЛЮК (13 ГРУПА)

Під дахом будиночка мого

У цьому номері ми вирішили звернутися до теми, яка хвилює, мабуть, половину студентів факультету, а саме, теми проживання (або виживання) у гуртожитку №5. Вона доволі складна та багатогранна, тому в одній статті розкрити всі проблеми, з якими стикаються щодня мешканці гуртожитку просто неможливо. Тому, якщо ця тема виявиться цікавою для вас, шановні читачі, ми у наступних випусках будемо її висвітлювати.

Гуртожиток. Здається, звичайне слово, але більшості воно не подобається. Та це тільки тим, хто там ніколи не був, а тим більше не жив. Саме гуртожиток на декілька років стає домівкою для багатьох студентів. Саме тут, проходять наші найкращі роки, наша юність і перші самостійні кроки в доросле життя.

Потрапивши в гуртожиток вперше, нам здається, що гіршого не може нічого й бути. Одночасно з цим хочеться додому. Але вже через місяць, приїхавши додому на вихідні, вже не можеш дочекатися їхнього закінчення.

В гуртожитку ми щодня спілкуємося з ровесниками. З кожним днем все більше і більше пізнаємо самого себе. Тут формується наш характер, проявляються здібності, звикаєш покладатися тільки на себе, а також до самостійності.

Щоб не бути голослівними у своїй оцінці стану речей, ми провели невелике опитування серед мешканців Його Рідного і ось що ми почули:

Оксана (1 курс): "Гуртожиток – це будинок, де весело жити. Хто живе в гуртожитку, той має змогу познайомитись з багатьма людьми. Також тут є з ким зробити важке домашнє завдання. Коли тебе хтось образив, можна відразу піти до свого друга, який живе зовсім поруч, у сусідній кімнаті, і поплакатися. В гуртожитку весело, але холодно. Та я сподіваюсь, що цю проблему буде вирішено.

Сергій (2 курс, істфак): "Я живу в гуртожитку другий рік і поки що мені немає на що жалітися. В мене непогана і дуже затишна кімната. Студенти в гуртожитку - просто супер. Особливо радує те, що в гуртожитку багато дівчат. Мені не подобається лише те, що в нас, у порівнянні з іншими гуртожитками, доволі строгі вахтери і нікого не пускають до кімнат. А так, немає на що жалітися."

Сергій (3 курс, студент-заочник): Під час сесії, поселяючись в гуртожиток, я спостерігаю за життям студентів, які навчаються на стаціонарі. Радує те, що взаємовідносини дружні, але дуже не подобаються умови, в яких живуть майбутні вчителі. Найбільше турбує те, що зимку температура в кімнатах, особливо на нижніх поверхах, низька. Плити вмикають по часово, що дуже незручно. Та, загалом, проживання в гуртожитку влаштовує, і я дуже жалію, що проживаю тут тільки під час сесії."

Отже, свою думку змогли висловити студенти різних курсів та факультетів, але, незважаючи на це, їхні враження щодо гуртожитку сходяться до одного: не дивлячись на деякі незручності, проживання в гуртожитку влаштовує. Не дарма у ньому, під час поселення, не вистачає місць.

ТЕТЯНА ЦИМБАЛЮК (13 ГРУПА)

„Я і гітара”

Чи знаєте ви, як проводять свій вільний час студенти університету? Звичайно, кожен по-своєму. Одні відвідують нічні клуби, інші „зависають” в Інтернеті, та є в нашому університеті група студентів, які присвячують свій вільний час музиці (не плутати з *Музиці*). Йдеться про молодий, новостворений колектив авторської пісні „Еклектика”, до складу якого входять Дмитро Голуб (студент 11 групи) – ідейний лідер гурту, автор музики, вокал, гітара, губна гармоніка, сопілка; Варвара Васильєва (студентка 45 групи) – вокал, гітара, фінансовий керівник; Денис Куліш (студент 14 групи ін'язу) – гітара, ударні, перкусія, гітара. Саме таким був склад гурту в перші місяці його існування. А яке

найзаповітніше бажання кожного музиканта? Ділитися з іншими своєю творчістю. Бути ж визнаним глядачами та шанувальниками музики – це вже мрії другого порядку. Тож ми, учасники колективу, хочемо поділитися з вами радістю першого серйозного випробування нашої творчості.

Одного світлого жовтневого ранку голова студклубу університету Володимир Іванович Виговський повідомив нам радісну звістку: Рівненський державний гуманітарний університет запрошує усіх бажаючих взяти участь у XV міжнародному студентському фестивалі „Я і гітара”. Почалась активна робота з написання нових пісень, пошуків спонсорів та заготівлі харчів. Фестиваль тривав чотири дні – з 29 жовтня по 1 листопада.

По прибутті до славетного міста Рівного ми були вражені тим, як нас зустріли. Колективу надали двох гідів, студентів 2-го курсу гуманітарного університету. Такої чистої та приємної української мови ми давно не чули від студентів. Хлопці допомогли нам влаштуватися, потурбувалися про зручний номер у гуртожитку. Щодо гуртожитку, то наш 5-й відпочиває. Ну хіба ж наші студенти гірші? Звичайно, ні. Але як хочеться, щоб наш гуртожиток теж блищав від чистоти та був оздоблений сучасною сантехнікою! Але це окрема тема. За проживання та харчування сплачували організатори фестивалю: Пригощало кафе „Тайм-аут”. До раціону входило перше, друге, третє та десерт. Завершували загальну картину приємні прогулянки вечірнім містом.

Та все ж ми завітали до міста Рівного не для того... Концерт проходив у великому зручному залі, що нагадував нам рідний житомирський драмтеатр. На фестивалі були представники майже з усіх областей України, кожен з яких представляв власний ВУЗ (і їхав на фестиваль, звичайно ж, за його кошти). Незважаючи на те, що наш університет не проявив жодної фінансової ініціативи щодо нашої поїздки, ми гордо представляли ЖДПУ.

„Еклектиці” за жеребкуванням випало виступати на другий день фестивалю. Тож відкриття ми змогли подивитись спокійно.

Оригінальності рівненчанам вистачає. Ведучі концерту працювали експромтом. У цьому, правда, їм допомагала публіка, яка ділилась своїми враженнями через листівки. „Фішкою” фестивалю стали блакитні стільці (табуретки), на яких сиділи виконавці; мікрофон, що самонахилився і якому, на думку глядачів, необхідно було дати „ВІАГРУ”, та рояль „Естонія”, який надто довго вивозили на сцену. З приводу цих речей публіка сипала найбільше жартів. Взагалі, листування глядача з ведучими нагадувало чимось наш КВН. Але зміст листівок був набагато більш оригінальним, гумористичним та інтелігентним.

Більш-менш професійна оцінка з нашого боку показала, що серед учасників були і професіонали, і аматори, і просто любителі. Було представлено найрізноманітніші стилі та напрямки музики: від класики (фламенко) до сучасної інтерпретації реггі та New wave rock.

Другий день для групи пройшов у суцільній праці (підготовка до виступу була серйозною). Виступ пройшов класно. Про це свідчили овації публіки, слова журі та відгуки інших учасників.

Повертатись додому було сумно – важко вийти з нирвани після такої тусовки.

Тож, можна сказати, що „Еклектика” досягла свого на цьому фестивалі: себе показала, на інших подивилась, збагатилась професіоналізмом, а що найважливіше – „вибила” собі офіційне запрошення на наступний XVI фестиваль.

Всі, хто працював над створенням чергового, вже сьомого, випуску газети, вітають всіх вас, шановні читачі, з Новим Роком та Різдом та бажають "халявної" сесії. А для підняття бойового духу пропонуємо Вам декілька анекдотів на професійну тематику багатьох із вас, зібраних та люб'язно наданих аспірантом та викладачем кафедри соціальної та практичної психології Віталієм Олександровичем Климчуком.

Приходить чоловік до лікаря.

- Лікарю, я застрілюся! Точно застрілюся.
  - А що сталося?
  - Дружина зраджує, дочка вагітна невідомо від кого, я в ліжку мочуся! Не можу я більше так жити!
  - Та ви не хвилюйтеся, ось вам ліки, через тиждень приходьте - подивимося.
- Приходить через тиждень.
- Ну як?
  - Та розумієте, лікарю, дружина зраджує, ну і біс із нею, хто в наш час не зраджує? Дочка вагітна - ну і добре, виростимо, онук буде. Я в ліжку мочуся - так я ж його і сушу!

- Лікарю, я увесь час боюся.
- Чого ж саме?
- Наприклад того, що коли я вкотре вийду з кімнати, моя дитина випаде з ліжечка, а я не почую.
- Так заберіть з підлоги килим!

- Двоє божевільних їдять банани. Один з них каже:
- Ти їх не чистиш?
  - А навіщо? Я і так знаю, що в них усередині.

- Лікарю, в мене борода не росте!
- Нічого дивного, адже ви жінка!
- Що?! Я ще і жінка?!

- Четверта година ночі... Іде п'ята година телефонного консультування у зв'язку із сімейною проблемою клієнта. Консультант:
- Скажіть, а ви про самогубство думали?
  - Та ні?! Що ви!
  - А ви подумайте, подумайте!!!

- У психлікарні. Біжить один із пацієнтів із зкривавленою сокирою. Підходить до нього лікар:
- Ти чого тут бігаєш?
  - Ото сміху буде, коли Васька прокинеться, а його головам у тумбочці пезить!

- В одному старому будинку жили два психоаналітика різних поглядів на психологію. Зустрічаючись щоранку, проходячи повз швейцара, вони здоровалися один з одним і потім один з них плював в обличчя іншому. Той діставав хустку, утирався і вони розходилися. Два роки швейцар терпів усе це, на третій не витримав і запитує в того, хто плював:
- Що таке сталося, що ви щоранку плюєте в обличчя своєму колезі?
  - Не знаю про його проблеми

- Бізнесмен психіатрові:
- Лікарю, пам'ятаєте, минулого літа ви порадили мені відволіктися від роботи та розважитися з дівчатами?
  - Так.
  - Так порадьте, як мені тепер відволіктися від дівчат і повернутися до роботи!

- Ніч, злива... Психлікарня перебирається на нове місце. Всі їдуть у кузові вантажівки, а один найбільш розумний придурок поряд із водієм дороги показує:
- Направо! Тепер наліво. Наліво, направо, ще направо, наліво, наліво! Ура! Задавили!

Журналісти: *Тетяна Цимбалюк, Варвара Васильєва, Дмитро Голуб*
Головний редактор: *Олександр Марченко*